

4.11.2024 25. helluntain jälkeisen viikon maanantai

Päivä epistola

”Paavali, Silvanus ja Timoteus tervehtivät Tessalonikan seurakuntaa, joka elää Jumalan, meidän Isämme, ja Herran Jeesuksen Kristuksen yhteydessä. Jumalan, meidän Isämme ja Herran Jeesuksen Kristuksen armo ja rauha teille. Meidän tulee aina kiittää Jumalaa teidän vuoksenne, veljet. Siihen on täysi syy, koska teidän uskonne kasvaa kasvamistaan ja koska rakkaus toisianne kohtaan yhä lisääntyy teissä kaikissa. Me voimmekin ylpeinä kertoa Jumalan seurakunnissa teistä ja teidän kestävyystänne ja uskostanne kaikissa vainoissa ja ahdingoissa, joiden keskellä elätte. Ne todistavat Jumalan oikeudenmukaisesta tuomiosta, siitä, että hän hyväksyy teidät valtakuntaansa, jonka vuoksi te nyt myös kärsitte. Jumala on oikeudenmukainen: hän antaa teidän ahdistajienne joutua ahdinkoon, mutta ahdistetut – niin teidät kuin meidätkin – hän päästää siitä, kun Herra Jeesus väkevien enkeleittensä kanssa ilmestyy taivaasta tulenlieskojen keskellä ja rankaisee niitä, jotka eivät tunne Jumalaa eivätkä suostu olemaan kuuliaisina Herramme Jeesuksen evankeliumille. Heidän rangaistuksenaan on ikuinen kadotus, ero Herrasta ja hänen voimansa kirkkaudesta, kun hän tuona päivänä saapuu ottamaan vastaan pyhiensä kunnioituksen ja kaikkien uskovien ylistyksen. Olettehan tekin niitä, jotka ovat uskoneet meidän todistuksemme.” (2. Tess. 1: 1 – 10)

Alkutervehdys on lähes samanlainen kuin 1. Tessalonikalaiskirjeessä, lähettäjäiksi mainitaan Paavalin lisäksi Silvanus ja Timoteus. Armon ja rauhan lähteeksi mainitaan Isä Jumala ja Herra Jeesus Kristus.

Loppuosa tekstistämme on kiitosta, johon on yhdistetty vainot, jotka johtavat Herran kirkkauteen tuomion yhteydessä. ”Meidän tulee kiittää Jumalaa teidän vuoksenne, veljet. Siihen on täysi syy.” Syy on kaksinkertainen. Ensiksi tessalonikalaisten usko ja rakkaus kasvavat. Toiseksi kirjoittaja voi kertoa tästä kestävydestä ja uskosta vainoissa muille seurakunnille. Paavali kirjoittaa yleensä uskosta, toivosta ja rakkaudesta. Tässä on esillä usko ja rakkaus, toivo näyttäisi siitä puuttuvan. Sana kestävyys on vanhemmassa suomennoksessa kärsivällisyys.

Lopullinen päämäärä on Jumalan valtakunta. Tessalonikalaisten usko, uskollisuus ja rakkaus todistavat sen, että Jumala hyväksyy heidät valtakuntaansa. Jumalan oikeudenmukaisuus näkyy siinä, että ahdistetut Hän päästää ahdistuksesta ja ahdistajia odottaa ”ikuinen kadotus”, sillä he eivät ole Jumalan yhteydessä.

”Herra Jeesus väkevien enkeleittensä kanssa ilmestyy taivaasta tulenlieskojen keskellä” on tyypillinen kuvaus lopun ajan tapahtumasta (Sak. 14: 5; Jes 66: 15 – 16; Ps 89: 6 - 7). Siinä on esillä näkyvä Jumalan voiman julkitulo. ”Eivät tunne Jumalaa” tarkoittaa pakanoita. ”Eivätkä suostu olemaan kuuliaisina Herramme Jeesuksen evankeliumille” tarkoittaa niitä, jotka eivät ota vastaan evankeliumia. Tämä edellyttää, että evankeliumia julistetaan kaikkialla. Tekstimme ulkopuolelta todettakoon, että kirkon opettajien mukaan ne, jotka tosiasiallisesti eivät ole koskaan kuulleet evankeliumia, tuomitaan heidän osoittamansa rakkauden mukaan.

”Ikuinen kadotus” ei ole fyysistä tuskaa. Se on poissaoloa Jumalan yhteydestä. Pyhät, jotka kunnioittavat, tarkoittaa sekä enkeleitä että uskossa pysyviä (tai uskossa kuolleita) kristittyjä. Uskovien ylistys perustuu siihen, että he ovat vastaanottaneet ”meidän todistuksemme”, siis apostolien julistuksen.

Päivän evankeliumi

”Muuan mies väkijoukosta sanoi Jeesukselle: ”Opettaja, sano veljelleni, että hän suostuisi perinnönjakoon.” ”Mitä?” kysyi Jeesus. ”Onko minut pantu teidän tuomariksenne tai jakomieheksenne?” Hän sanoi heille kaikille: ”Karttakaa tarkoin kaikenlaista ahneutta. Ei kukaan voi rakentaa elämäänsä omaisuuden varaan, vaikka sitä olisi kuinka paljon tahansa.” Jeesus sanoi opetuslapsilleen: ”Sen tähden minä sanon teille: älkää kantako huolta hengestänne, siitä mitä söisitte, älkää ruumiistanne, siitä millä sen vaatettaisitte. Onhan henki enemmän kuin ruoka ja ruumis enemmän kuin vaatteet. Katsokaa korppeja: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa, ei niillä ole vajaa eikä varastoa, ja silti Jumala ruokkii ne. Kuinka paljon arvokkaampia te olettekaan kuin linnut! Kuka teistä voi murehtimalla lisätä elämänsä pituutta kyynäräkään vertaa? Jos siis näinkään vähäinen asia ei ole teidän vallassanne, mitä te muusta huolehditte? Katsokaa kukkia, kuinka ne nousevat maasta: eivät ne näe vaivaa eivätkä kehrää. Minä sanon teille: ei edes Salomo kaikessa loistossaan ollut niin vaatetettu kuin mikä tahansa niistä. Kun Jumala tuolla tavoin pukee ruohon, joka tänään kasvaa kedolla ja huomenna joutuu uuniin, niin paljon enemmän hän teistä huolehtii, te vähäuskoiset! ”Älkää siitä murehtiko, mitä söisitte tai joisitte. Älkää sitä etsikö. Tätä kaikkea maailman ihmiset tavoittelevat; teidän Isänne tietää kyllä, että te sitä tarvitsette. Etsikää hänen valtakuntaansa, niin te saatte myös kaiken tämän.” (Luuk. 12: 13 – 15, 22 – 31)

Tekstin alkuosa varoittaa ahneudesta. Mooseksen lain mukaan esikoispoika sai kaksi kertaa isomman osuuden kuin muut pojat (5. Moos. 21: 17). Jeesusta pyydettiin apuun perinnönjakoon. Tämä pyyntö on väärä, sillä Jeesuksen tehtävä ei ole maallinen, Hänen tehtävänsä on auttaa ihmisiä kohti Jumalan

valtakuntaa. Jeesus ei suostu pyyntöön, vaan kehottaa karttamaan ahneutta. Rikkaus voi hävitä yhdessä yössä (Job: 27: 19). Omaisuuteen ei tule turvautua (Siir. 5: 1). Paavali varoittaa rikkauden tuomista kiusauksista ja rahanhimosta (1. Tim. 6: 9 – 10). Kun käännyimme Jumalan puoleen, pyyntömme tulisi liittyä sellaisiin asioihin, jotka edistävät etenemistämme kohti Jumalaa, kohti taivasten valtakuntaa.

Jeesuksen puhe: ”Karttakaan tarkoin kaikenlaista ahneutta” on ensisijaisesti tässä yhteydessä osoitettu veljille, jotka olivat osallisia perinnönjaossa. Mutta se on tarkoitettu muillekin, myös meille. Ahneus maalliseen omaisuuteen on väärää toimintaa, se on itserakkautta. Se voi tulla esteeksi ihmisen pelastumiselle. Paavali nimittää ahneutta epäjumalanpalvelukseksi (Kol. 3: 5).

Tekstin jälkimmäinen osa löytyy myös Matteukselta (Matt. 6: 25 – 33). Se käsittelee ihmisten elämään liittyviä pelkoja ja omaisuutta sekä kehottaa luottamaan Jumalan huolenpitoon. Ihmisten vähäinen usko ja luottamus Jumalaan nousee esille. Samalla on muistettava, että näitä jakeita ei saa romantisoida ihanteena, koska päähuomio ei ole huolettomuudessa vaan uskossa. Varhaisessa kirkossa kiinnitettiin huomio siihen, että murehtimisesta kasvaa ahneus. Ihminen on huolissaan tulevaisuudestaan ja sen takia varautuu siihen väärällä tavalla. Hänestä tulee ahne ja hän unohtaa lähimmäisensä ja Jumalan.

Vastakkain asetetaan ihmisen sielu ja ruumis. Sielu pelastuu. Vaikka Kirkko puhuukin ruumiillisesta ylösnousemuksesta, niin sillä tarkoitetaan ylösnousemusruumista. Huomio pitää kiinnittää sielun hyvinvointiin ruumiin asemesta.

Korpin tuominen esimerkiksi voi tuntua oudolta. Ne olivat Mooseksen lain mukaan epäpuhtaita (3. Moos. 11: 15; 5. Moos. 14: 14). Niitä pidettiin antiikin aikana niin huolettomina, etteivät ne aina osanneet palata pesäänsäkään. Näistä linnuista Jumala kuitenkin piti huolta. Ihminen on paljon arvokkaampi, Jumala siis pitää ihmisestä huolta.

Seuraavaksi huomio kiinnittyy kukkiin. Alkuperäinen sana tarkoittaa liljaa. Tämä kukka kukoistaa kauniina vain hetken ja sitten ”joutuu uuniin”, kuivettuneita kasveja käytettiin ruoanlaitossa lämmön lähteenä. Tämän kasvin käyttäminen esimerkkinä perustuu juuri sen lyhytaikaiseen olemassaoloon. Kun ihminen joutuu elämässään samanlaiseen tilanteeseen, jossa kaikki voi hävitä hetkessä, hänen tulisi muistaa Jumalan huolenpito.

Tekstimme loppuu Jeesuksen kehotukseen luottaa Jumalaan. Hänen valtakuntansa löytäminen on elämämme tärkein asia. Sitä etsiessämme saamme myös sen maallisen asian, mitä elämäämme tarvitsemme. Tekstiä ei saa romantisoida, se ei kiellä varustautumasta tulevaisuuteen. Mutta se kehottaa ensisijaisesti luottamaan Jumalaan.